

et aldeles ubestemmeligt Antal Millioner. Dernæst sociale Foranstaltninger. Paa et enkelt Omraade, Alderdomsunderstøttelsen, kan der være Tale om, at man kan komme ind under andre Former — derom er der for øvrigt ikke ringe Uenighed —, men hvilken Form man end vælger, kan man være ganske sikker paa, at Udgifterne vil stige, og der er jo her mange andre Forhold, som i Fremtiden vil gøre sig gældende. Heller ikke mener jeg, at man helt kan se bort fra, at man til Forrentning af og Afdrag paa Statsgælden i Fremtiden vil komme til at bruge en Fjerdedel af, hvad Staten havde i Indtægt ganske kort før Krigen. Det er dog en Post, der maa regnes med. Naar saa dertil kommer, at intet Menneske ved, hvordan Forholdene med Hensyn til Indtægt og Formue, navnlig Indtægt, vil stille sig efter Krigen, hvilke Skattemuligheder der vil være, tror jeg, at man skal ikke se alt for lyst paa Forholdene, som de er. Det forekommer mig, at den højtærede Minister, i Modsætning til, hvad han plejer, saa noget mere lyst paa Forholdene, end der egentlig turde være Anledning til.

Jeg skal i øvrigt ikke sige meget om Finanslovsforslaget. Alle de Ændringer, der er foretagne i Folketinget baade ved anden og tredje Behandling — og det er jo mange —, har man i Folketingets Finansudvalg været enig om. Der var, saa vidt jeg erindrer, kun et ganske enkelt Tilfælde, som angik en Bevilling til Hedselskabet til Tørveværker, hvor 4 Medlemmer af Udvalget tog Afstand, men det viste sig, at de ikke havde meget Tilhold i Tinget, thi Bevillingen blev gennemført med 51 Stemmer mod 6. Ellers har der overalt været Enighed, og det kan jo ikke — som jeg ogsaa tidligere gentagne Gange har haft Lejlighed til at fremhæve i alt Fald som *min* Opfattelse — være Landstingets Opgave i rene Bevillingsspørgsmaal at gribe ind overfor, hvad Folketinget fra alle Sider er enig om. Man kan naturligvis sige, at der er ingen Regel uden Undtagelse, men i al Almindelighed mener jeg, at Landstinget maa akkviescere ved, hvad Folketinget i rene Bevillingsspørgsmaal enes om. En anden Sag er, hvis der paa Finanslovsforslaget fremkommer Forsøg paa ved Finansloven at gennemføre Bevillinger, som man nærer Tvivl om, at man kan gennemføre ved almindelig Lov; saa maa Landstinget naturligvis være paa Vagt, være paa sin Post. Og der har jo ogsaa været nogle Tilfælde,

hvor Landstinget har indtaget denne Stilling. Jeg har ikke ved at gennemblade Finanslovsforslaget fundet nogen Bevilling af denne Art, saa fra det Standpunkt set har jeg ikke nogen Indvending at gøre.

Blandt de mange Ændringsforslag, som Folketingets Finansudvalg har været enig om, er der imidlertid et enkelt, som synes at være af den Beskaffenhed, at Enigheden mellem Folketingets Finansudvalgsmedlemmer maa antages at være tilvejebragt under fejlagtige Forudsætninger; i hvert Fald har et enkelt Medlem af Finansudvalget i Folketinget udtalt paa sit Partis Vegne, d. v. s. paa Venstres Vegne, at han kunde have ønsket, at der havde kunnet opnaas Enighed om at stemme den paagældende Bevilling ud. Det kunde imidlertid ikke lykkes. Et andet Medlem af Folketinget, Regeringspartiets Ordfører for det paagældende Afsnit af Finansloven, har sagt, at han vilde græde med tørre Taarer, hvis Landstinget stemte denne Bevilling ud. Jeg siger naturligvis til Forslaget om at opføre Forfatterinden Agnes Henningsen mellem de faste Understøttelser med en Understøttelse af 1,000 Kr. aarlig. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa denne Sag. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der her er sket et Uheld, at det er ved et Uheld, at denne Enighed er bragt til Veje. Jeg vil antage, at Landstingets Finansudvalg vil overveje, om det muligvis skulde finde Anledning til at rette denne Fejl.

I øvrigt har jeg af almindelige Bemærkninger til Finanslovsforslaget ikke andet at sige, end at det Spørgsmaal, som vi gentagne Gange har forhandlet med den højtærede Forsvarsminister om i Finansudvalget, nemlig Soldaternes Kost, trods de forskellige Bestræbelser, der efter Ministerens Udtalelser er foretagne for at raade Bod paa Manglerne, desuagtet stadig giver Anledning til, som det synes, ogsaa noget berettigede Klager. Og jeg har, foruden hvad der offentlig er fremkommet i Bladene om Resolutioner og Henvendelser; ogsaa personlig modtaget Henvendelser i den Retning, og en saadan Henvendelse gaar ud paa — jeg kan jo ikke vide noget om, hvorvidt det er berettiget eller ej —, at der ogsaa er nogen Mangel med Hensyn til Kontrollen, saaledes at man ikke er ganske sikker paa, at Soldaterne virkelig alle Vegne faar det, som er dem tiltænkt. Jeg finder Anledning til at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed herpaa. Det vilde jo være uheldigt, om man stadig